

Antke van der Wal won zes keer de NFM. FOTO LC/PAUL JANSSEN

De magie van de NFM? Die zit 'm in 'de trijehoek'

EDWIN FISCHER

IT HEIDENSKIP – Wat is de magie van de NFM? Wie mag zich de vaandeldrager van de klassieker noemen? Vijf NFM-prominenten geven daarop antwoord.

Rudi Walta was 25 jaar geleden, met Siebe Tjalma, de bedenker en is nog steeds organisator van de Nationale Fierljepmanifestatie. „It is ús symbool, de trijehoek”, antwoordt Walta op de vraag naar de NFM-magie. „In poat fan it publyk, in poat fan de springers en ien fan de frijwilligers. It is in gearwurking tusken dy trije dy't foar de unike sfear soarget en it

evenemint sa bysûnder makket.”

Voor Walta is er niet specifiek een deelnemer die de titel NFM-representant verdient. „Wy beleane eltsenien dy't op de NFM syn persoanlik rekôr springt mei in glês yn lead-trijehoek. Dus eins is eltse springer dy't sa'n trijehoek fertsjinnjet foar my ús representant.”

Aart de With is tweevoudig winnaar. Hij won als senior de ouverture van de NFM in 1989 en herhaalde dat kunststukje in 1994. „In mijn tijd kwamen de springers uit alle hoeken en gaten van het land en er deden ook zelfs buitenlanders mee. Dat is voor mij vooral de magie van de

NFM”, zei De With. De groep 'eendagsljevoppers' waarover De With het heeft, is anno 2013 tot een minimum beperkt.

Voor de ook zaterdag weer aanwezige fierljeplegende uit Benschop is de prestatie van Antke van der Wal het meest aansprekend. „Ze won zes keer in totaal en dat is heel knap. Vooral omdat vrouwen veel minder lang springen dan mannen.”

Hannes Scherjon won in totaal vier maal de Heidenskipper klassieker. „De magy fan de NFM is dat it in hiele dei duorret. Earst pleatse foar de finale, dan wachtsje en letter de finale. De druk komt geleidelik en dat is

wol it spesjale.” In 2009 was hij de beste senior, maar spraakmakender waren zijn drie juniorenzeges. In 2004, '05 en '06 won de Noardburgumer de juniorencategorie, maar belangrijker: hij zette alle drie keren de verste dagafstand neer. De zaterdag vanwege een zware enkelblessure toekijkende ljevopper snapt dat hij misschien wel dé vaandeldrager van de NFM is. „As junior trije kear op rige winnen mei de fierste ôfstân is wol in hiele prestaasje.”

Antke van der Wal is met zes zeges (in 1990, '95, '97, '98, '99 en '02) degene die het vaakst een gouden NFM-hangertje won. De in Grijskerk

woonachtige Heidenskipse vindt het moeten halen van de limiet om uiteindelijk finale te mogen springen uiteindelijk de magie van de NFM. „Je moatte en sille dy limyt helje. Fielst dus de hiele dei al dy druk. It wie mar 13 meter en sprongst dêr eltse wedstriid wol oerhinne, mar op de NFM wie it in 'crime' om dy limyt te springen.”

Ondanks al die zeges vond ze haar bronzen hangertje uit het oprichtingsjaar van 1989 heel speciaal. Zij wijst overigens Hannes Scherjon als dé ultieme NFM'er aan. „Ast trije kear op rige de junioaren winst en dan ek eltse kear de fierste ôfstân fan de dei springst, dan is dat hiel by-

sûnder. Mar eins is Rudi Walta echt dé NFM'er.”

Bart Helmholt roemt vooral de sfeer. „Benammen de lêste jierren is de rivaliteit tusken de Fryske ljevoppers en de Hollanners hielendal fuort. Ja, ik kin my ek noch wol herinnerje dat ik mei de middelfinger omheech stien ha tsjin de Hollanners op 'e bulte. Mar dat sil no noait mear barre.”

De Burgumer ziet zichzelf niet als, zoals hij zegt, 'mister NFM'. „Ik hearder fan op dat ik mei Antke dejinge bin dy't seis kear wûn hat. Mar ik ha it eltse kear dreech op de NFM, dus it fielt net dat ik al seis titels ha.”